

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/20/2022
Identifikačné číslo spisu: 6021200150
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6021200150.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: E. O. H. T., narodený XX. D. XXXX, bytom vo W., H. Č.. XXXX/XX, právne zast.: JUDr. Ivanom Syrovým, advokátom a konateľom Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova č. 83, IČO: 47 232 765, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, so sídlom v Banskej Bystrici, Ul. 9. mája č. 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 02. februára 2021, číslo KRPZ-BB-VO2-8-009/2020-PK, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. októbra 2021, č.k. 75S/26/2021-51, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 13. októbra 2021, č.k. 75S/26/2021-51 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 02. februára 2021, číslo KRPZ-BB-VO2-8-009/2020-PK, ktorým žalovaný podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo W. zo 16. novembra 2020, číslo 216 (ďalej len „Personálny rozkaz č. 216“).

2. Predmetným Personálnym rozkazom č. 216 bol žalobca na základe vlastnej žiadosti v súlade s § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. uvoľnený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru dňom 31. decembra 2020.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 191 ods. 1 až 8, § 266 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj príslušných ustanovení SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

4. Krajský súd po preskúmaní veci a predovšetkým v súvislosti so spornou otázkou zákonného oznámenia Personálneho rozkazu č. 216 uviedol, že predmetným personálnym rozkazom bolo v celom rozsahu vyhovie žiadosti žalobcu o jeho uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ, žalobca preukázateľne potvrdil skutočnosť, že k vyhláseniu personálneho rozkazu došlo (keď súčasťou administratívneho spisu je formulárová žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, na ktorej žalobca na tretej strane podpísal vyhlásenie personálneho rozkazu dňa 24. novembra 2020), sám v odvolaní výslovne uviedol, že mu personálny rozkaz bol vyhlásený, jeho správanie - odovzdanie inventarizačných súčiastok bezprostredne po vyhlásení personálneho rozkazu (pred podaním odvolania) nasvedčujú o úmysle žalobcu skončiť služobný pomer. Spochybňovať absenciu vyhlásenia rozhodnutia považoval krajský súd za účelové, najmä ak aj sám žalobca uviedol žalovaného do omylu tým, že nepočkal v kancelárii riaditeľa okresného dopravného inšpektorátu, ak by trval na prísne formálnom osobnom ústnom vyhlásení rozhodnutia, ku ktorému sa dostavil za účelom vyhlásenia personálneho rozkazu na základe telefonického oznámenia tejto skutočnosti. V tomto smere uvádzal, že právny formalizmus v podmienkach právneho štátu nemôže prevládať. Nad každým rozhodnutím súdu sa nesie imperatív zákonnosti aj spravodlivosti. Úlohou súdu v podmienkach právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, respektíve v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi. Zákon č. 73/1998 Z.z. bližšie neupravuje, akým konkrétnym spôsobom sa má realizovať zákonom predpokladané ústne vyhlásenie rozhodnutia. V predmetnej veci došlo k súhlasnému prejavu, k zhode oprávneného orgánu oznamujúceho personálny rozkaz vyhlásením a policajta, ktorému sa oznamuje rozhodnutie, ohľadom dátumu jeho ústneho vyhlásenia 24. novembra 2020, keď obaja túto skutočnosť potvrdili na tretej strane formulárovej žiadosti. Zákon predpokladá „ústne“ vyhlásenie a „oprávneným orgánom“. Žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by riaditeľ okresného dopravného inšpektorátu takýmto oprávnením nedisponoval, respektíve, že by nebol oprávneným orgánom na vyhlásenie Personálneho rozkazu č. 216, ktorým bol žalobca uvoľnený zo služobného pomeru dňom 31. decembra 2020. Napokon z ustanovenia § 191 ods. 8 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznamuje nadriadený policajtovi. Urobiť tak má najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, čo bolo taktiež dodržané, ak personálny rozkaz o uvoľnení vo veci jeho žiadosti z 26. novembra 2020 mu bol oznámený vyhlásením dňa 24. novembra 2020. Žalobca v tom čase nerozporoval, že k vyhláseniu rozhodnutia došlo tak, ako uviedol oprávnený orgán a tiež v zásade potvrdil, že Personálny rozkaz č. 216 pozná, t.j. došlo k naplneniu účelu oznámenia rozhodnutia vyhlásením, čím zároveň pre oprávnený orgán už nevznikla povinnosť oznámiť personálny rozkaz dorúčením. Takýto postup by bol nutný iba v prípade, ak by rozhodnutie nebolo možné vyhlásiť, a to najmä, ak by nebol policajt dosiahnuteľný, a teda by muselo byť vyhlásenie personálneho rozkazu nahradené jeho dorúčením, čo ale nebol prípad žalobcu, ktorý sa práve za účelom vyhlásenia rozhodnutia dostavil k riaditeľovi okresného dopravného inšpektorátu.

5. Uzavrel, že k vyhláseniu podľa dôkazov (tretia strana žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, kde to potvrdili svojimi podpismi obe strany - priame dôkazy, odovzdávanie výsluhových súčiastok, uvedenie tejto skutočnosti v odvolaní, podanie odvolania v posledný deň lehoty odvíjajúcej sa od dátumu oznámenia personálneho rozkazu vyhlásením - nepriame dôkazy) vyplývalo, že k vyhláseniu personálneho rozkazu došlo, teda nielenže ho bolo možné vyhlásiť, ale vyhlásenie sa aj uskutočnilo. Krajský súd uviedol, že rozhoduje na základe dôkazov a ich vyhodnotením, a nie podľa nepodložených tvrdení. Dodal, že aj keď neskôr spochybňovali akt ústneho vyhlásenia personálneho rozkazu (dej, ako k nemu došlo) obe strany, súd nemal dôvod jednoznačne uveriť novej verzii v zmysle úradných záznamov, na ktoré sa odvolával v odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný, nakoľko súd o tom nemal žiadne dôkazy (súčasťou administratívneho spisu neboli príslušné úradné

záznamy z vyjadrenia riaditeľa okresného dopravného inšpektorátu H.. O.. S. U. a referentky oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií okresného dopravného inšpektorátu p. S. P.), najmä, ak tie isté subjekty predtým jednoznačne potvrdili vo formulárovej žiadosti, že došlo (kedy a kým) k oznámeniu rozhodnutia - personálneho rozkazu vyhlásením. Preto, ak došlo k vyhláseniu personálneho rozkazu, dožadovať sa jeho doručenia nebolo opodstatnené aj s ohľadom na dikciu § 266 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.; rovnako nedošlo ani k porušeniu ustanovenia § 266 ods. 4 menovaného zákona, k nesplneniu povinnosti doručiť rozhodnutie, ak žalobca neprevzal personálny rozkaz, nakoľko porušenie tejto povinnosti môže nastať len v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky pre nutnosť doručiť rozhodnutie, čo však v dôsledku oznámenia rozhodnutia jeho vyhlásením, nebol daný prípad.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

7. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

10. Konkrétne uvádzal, že v rámci administratívneho konania, ani počas konania pred krajským súdom nebolo sporné, že žalobca podal odvolanie proti Personálnemu rozkazu č. 216, konkrétne dňa 09. decembra 2020, teda posledný deň, odkedy (24. november 2020) mal byť s jeho obsahom oboznámený. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe z 19. apríla 2021 vyplývalo, že Personálny rozkaz č. 216 mal byť žalobcovi vyhlásený ústne telefonicky, pritom nie je zrejmé, v ktorý deň sa malo uskutočniť toto telefonické vyhlásenie, keďže samotný riaditeľ okresného dopravného inšpektorátu uviedol, že so žalobcom hovoril viackrát. Mal za to, že telefonické vyhlásenie personálneho rozkazu zákon č. 73/1998 Z.z. nepripúšťa, nakoľko táto forma nevyplýva zo žiadneho jeho ustanovenia. Ak by však ústne vyhlásenie telefonicky bolo možné, musela by sa 15-dňová lehota na podanie odvolania začať počítať odo dňa nasledujúceho po takomto telefonickom vyhlásení, čo netvrdil ani žalovaný, naopak, považoval podané odvolanie za včasné a v súlade so zákonom. Ďalej uviedol, že nakoľko žalovaný v napadnutom rozhodnutí citoval riaditeľa okresného dopravného inšpektorátu, ktorý výslovne uviedol, že príslušný personálny rozkaz žalobcovi osobne nevyhlásil, potom k ústnemu vyhláseniu dňa 24. novembra 2020 zákonným spôsobom nedošlo. K tvrdeniu krajského súdu, že žalobca obsah Personálneho rozkazu č. 216 poznal, žalobca uviedol, že táto skutočnosť sama o sebe neznamena, že priebeh administratívneho konania bol zákonný. Rovnako nemožno žalobcovi vyčítať, že dňa 24. novembra 2020 na riaditeľa okresného dopravného inšpektorátu nepočkal. V závere aj s odkazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 a I. ÚS 118/2013 zdôraznil, že prílišný formalizmus nemôže uplatňovať štát voči fyzickým a právnickým osobám a v tomto konkrétnom prípade nadriadený voči podriadenému v služobnom pomere, ale nezbavuje správny orgán povinnosti konať a postupovať zákonne. Fyzickej osobe nemožno ubrať na jej zákonných právach s poukazom na to, že trvaním na nich by došlo k neprípustnému právnomu formalizmu. Teda nie je prípustné, aby štát voči občanovi postupoval formalisticky, ale naopak, trvanie na zákonných právach občana nemožno považovať za formalizmus.

11. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 29. novembra 2021 v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu považujúc ho za vecne správny a zákonný.

IV.

13. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 15. decembra 2021 na vedomie.

V.

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti žalobcu nemožno priznať úspech.

15. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

19. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 02. februára 2021, číslo KRPZ-BB-VO2-8-009/2020-PK, ktorým žalovaný podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil Personálny rozkaz č. 216 o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru dňom 31. decembra 2020 na základe vlastnej žiadosti v súlade s § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

20. Podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná.

21. Podľa § 191 ods. 8 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznámi nadriadený policajtovi najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

22. Podľa § 266 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie sa oznamuje vyhlásením, a ak to nie je možné, doručením, ak ďalej nie je ustanovené inak.

23. Podľa § 266 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie oznamuje vyhlásením policajtovi ústne oprávnený orgán.

24. Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou "do vlastných rúk"; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

25. Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1,2).

26. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší správny súd zistil, že

- žalobca na predpísanom tlačive dňa 26. októbra 2020 a bez uvedenia dôvodu požiadal k 31. decembru 2020 o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z.z. (strana č. 1 príslušného tlačiva),
- riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo W. so žiadosťou žalobcu vyjadril súhlas (strana č. 2 príslušného tlačiva),
- následne riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo W. dňa 16. novembra 2020 pod číslom 216 vydal personálny rozkaz, ktorým žalobcu uvoľnil zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru dňom 31. decembra 2020,
- zo strany č. 3 príslušného tlačiva vyplýva, že rozhodnutie bolo oznámené vyhlásením dňa 24. novembra 2020, bolo podpísané riaditeľom Okresného dopravného inšpektorátu vo W. H.. O.. U. a rovnako v ten istý deň žalobcom,
- na odvolanie žalobcu (v spojení s doplneným odvolaním z 13. decembra 2020) žalovaný ako odvolací správny orgán odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil Personálny rozkaz č. 216.

27. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby kasačný súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi správneho súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

28. V predmetnej veci zásadným bolo vyriešenie otázky, či prvostupňový správny orgán dodržal zákonom č. 73/1998 Z.z. predpokladaný procesný postup pri oznamovaní príslušného Personálneho rozkazu č. 216 žalobcovi.

29. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uvádza, že zákon č. 73/1998 Z.z. v ustanovení § 266 komplexne upravuje oznamovanie a doručovanie rozhodnutí vydávaných v režime menovaného zákona č. 73/1998 Z.z. Menovaný zákon ustanovuje dva spôsoby oznamovania rozhodnutí, a to formou vyhlásenia a formou doručenia s tým, že oznámenie rozhodnutia doručením do úvahy prichádza jednak v prípade, ak nie je možné doručenie vyhlásením - tzv. eventuálne doručenie (napríklad je adresát nezastihnuteľný), a jednak v prípade, ak príslušný orgán doručuje rozhodnutie taxatívne vymedzené v § 266 ods. 3 menovaného zákona, teda rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 (obnova konania) a § 246 (preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania); v týchto prípadoch sa doručuje do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk". Vo všetkých ostatných prípadoch sa rozhodnutie oznamuje vyhlásením; pôjde o také rozhodnutia, z

ktorých jeden výťah policajt neobdrží. Oznámenie rozhodnutia policajt iba potvrdí vlastnoručným podpisom na rozhodnutí.

30. V predmetnej veci sa jednalo o rozhodnutie o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru na základe jeho žiadosti. S vydaným personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo V. v zastúpení zástupcom riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo W. bol sťažovateľ oboznámený dňa 24. novembra 2020. Proti tomuto rozkazu menovaný podal dňa 09. decembra 2020 odvolanie, v ktorom uviedol osobné a rodinné dôvody, na základe ktorých prehodnotil svoje rozhodnutie so záujmom vrátiť sa do Policajného zboru, v ktorom odslúžil 22 rokov. Preto žiadal o prehodnotenie personálneho rozkazu a jeho opätovné zaradenie do stálej štátnej služby aj vzhľadom na nedostatok príslušníkov Policajného zboru. Odvolanie následne dňa 30. decembra 2020 doplnil dodatkom, v ktorom konkretizoval skutočnosti, za ktorých mal podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. V dodatku okrem iného uviedol, že: „, som šiel dňa 24. novembra 2020 do zamestnania, kde mi sekretárka uviedla, že riaditeľ sa tam nenachádza, že uvedený rozkaz je na jeho stole a že ho mám podpísať. Ja som teda služobný preukaz nechal na jeho stole a rozkaz som 1x podpísal.“

31. Podľa § 266 ods. 4 veta prvá zákona č. 73/1998 Z.z. povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne.

32. Z obsahu spisov mal najvyšší správny súd za preukázané, že žalobcovi bol Personálny rozkaz riadne doručený dňa 24. novembra 2020. V dodatku k odvolaniu proti personálnemu rozkazu, ktoré žalobca spísal dňa 13.12.2020 potvrdil, že „rozkaz som 1x podpísal“. Po vyhodnotení všetkých podstatných skutočností v predmetnej veci má najvyšší správny súd za to, že povinnosť určená v ustanovení § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. tak bola podpísaním rozkazu splnená.

33. Podľa názoru Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky aj vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, právo na prístup k súdu nie je absolútne, podlieha nevyhnutným obmedzeniam, ktoré nesmú limitovať, alebo zužovať prístup účastníka konania do takej miery alebo v takom rozsahu, že budú zasahovať do podstaty jeho práva. Okrem toho, obmedzenia budú zlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd iba vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a existuje rozumný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. V tejto súvislosti najvyšší správny súd poukazuje na rozsudok ESĽP vo veci Hornáček proti Slovensku zo 6. decembra 2005, v ktorom súd vyslovil porušenie č. 6 ods. 1 Dohovoru na základe toho, že vnútroštátne súdy nezabezpečili primeraný vzťah proporcionality medzi legitímnym cieľom spočívajúcim v zabezpečení dodržiavania formálnych požiadaviek na podanie opravného prostriedku sťažovateľovým právom na prístup súdu za účelom preskúmania napadnutého rozhodnutia. Zodpovedá praxi ESĽP, podľa ktorej dodržiavanie práva na spravodlivosť konania je potrebné skúmať z hľadiska konania ako celku.

34. Za predpokladu, že žalobca, ktorý, ako sám vo svojich podaniach uvádza, bol 22 rokov v služobnom pomere v stálej štátnej službe príslušníka Policajného zboru, sa dostavil do zamestnania a v neprítomnosti riaditeľa OR PZ v kancelárii, kde bol na stole riaditeľa ponechaný personálny rozkaz, ho 1x podpísal, nemôže sa účinne domáhať porušenia svojich práv a právom chránených záujmov tým, že personálny rozkaz o uvoľnení zo služobného pomeru na žiadosť menovaného nebol podľa § 266 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. ústne vyhlásený oprávneným orgánom. Na základe uvedeného postupu sťažovateľa najvyšší správny súd za neopodstatnenú vyhodnotil námietku, že nedošlo k oznámeniu rozhodnutia - personálneho rozkazu vyhlásením, a nebola tak naplnená (len) formálna podmienka oznámenia rozhodnutia vyhlásením. Nemožno pritom nepoznamenať, že sám žalovaný správny orgán aj s odkazom na príslušný úradný záznam potvrdil, že oprávnený orgán žalobcovi personálny rozkaz osobne nevyhlásil. Nadväzne na to najvyšší správny súd považuje za potrebné ďalej uviesť, že sťažovateľ tým, že personálny rozkaz podpísal, s jeho obsahom sa oboznámil. Proti personálnemu rozkazu podal odvolanie, v ktorom skutočnosti uvádzané v správnej žalobe a v kasačnej sťažnosti nenamietal, že nepozná obsah personálneho rozkazu. Táto skutočnosť sama o sebe potvrdzuje, že obsah personálneho rozkazu, ktorým bolo vyhovie jeho žiadosti o uvoľnenie zo

služobného pomeru, bol sťažovateľovi známy. V neposlednom rade sám sťažovateľ v odvolaní spísanom dňa 9. decembra 2020 potvrdil, že obsah personálneho rozkazu mu bol známy.

35. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

36. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich nepriznal, pretože jemu žiadne trovy v tomto kasačnom konaní nevznikli (§ 163 v spojení s § 467 ods. 1 SSP).

37. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.